

naar man indvier Daareanstalter, giver ikke blot stor Middag, men ogsaa Frokost, og naar Enhver veed, at de faste Eiendommens Værdi her i Landet er i de sidste 20 Aar steget med 100 pCt., og at Bønder kjøbe rumænske Obligationer og ikke vide, hvad de skulle gjøre med deres Sparepenge. Nei, mine Herrer, hots den, der elsker Forslytelse og Fornøjelse mere end sit Fædreland, den, der foretrækker at anvende sine Sparepenge i Spekulationer eller til Brændevin eller for at gaa i Theatret eller i Livoli, vil komme og sige: vi ere lige gode Patrioter, fordi vi ikke ville give Penge til Forsvarsvæsenet, saa siger jeg: det er en Træse. Naar det ærede Medlem for Maribo Amts 2den Valgkreds iforgaars sagde, at der ikke var særlige politiske Omstændigheder tilstede, som kunde berettigede til saadanne extraordinære Krav til vore Finantser, saa har det i allerhøieste Grad forbausset mig at høre, at der i denne Sal kan sidde en Mand, der kan glemme, at der for os med Hensyn til de politiske Omstændigheder, existerer en ganske eiendommelig Situation, og jeg haaber, at det er en ren Fortalelse af den ærede Rigsdagsmand, naar han glemmer, at der er 200,000 danske Mand og Kvinder, som befinde sig under et fremmed Herredømme og lige overfor hvem vi sandelig endnu have Pligter; thi jeg for mit Vedkommende idetmindste har endnu ikke kunnet vænne mig til at betragte dette Forhold som et Ordinarium, som vi nu engang ikke kunne regne paa at komme over. Det er en extraordinær Omstændighed, mener jeg, som paalegger os yderligere Pligter med Hensyn til vort Forsvarsvæsen, end Tilfældet ellers vilde være. Paa mig har den ærede Forsvarsministers Forslag gjort Indtrykket af et overmaade vel overveiet og tillige moderat Forslag. Jeg tror ikke, at det kan bebreides ham, at han gaar videre end nødvendigt; det eneste Punkt, hvor der for mig er nogen Tvivl, er med Hensyn til Kjøbenhavns Forsvar fra Landssiden. Dette Punkt foreligger jo imidlertid ikke, og jeg skal derfor her kun forbeholde mig at udtale mine Betænkkeligheder derved, naar Sagen kommer til at foreligge. Men jeg skal atter rette min Tak til den ærede Forsvarsminister, fordi han ikke har nøjedes med at tage Sagen for stykkevis, men har givet os et samlet Billede af et Forsvar, der paa den ene Side ikke vil være overvældende for os i finantziel Henseende og paa den anden Side, efter de militære Medlemmers Udsagn, maa afgive en temmelig betydelig Garanti for os og navnlig har den store — ogsaa økonomiske — Betydning for os, at det vil bidrage væsentlig til at afholde en Tjende fra at angribe os. Det maa jo erindres, at allerede det, der spares derved, at en Tjende veed, at vi ikke kunne tages i en Paandvending, er mange Gange disse 17½ Millioner værd, som der her er Tale om. Men samtidig med, at jeg udtaler min Tak til den ærede

Krigsminister, kan jeg ikke Mindet end finde, at Regjeringen, og navnlig Finansministeren, ikke har ydet ham den Støtte i denne Sag, som vistnok kunde forlanges. Finansministeren har nemlig ikke sagt os, hvorfra disse Penge, der forlanges til Forsvarsvæsenet, skulle komme, og vi vide endnu ikke Mindet om disse 17½ Millioner Rd., end at de skulle afholdes af de kommende 8 Aars Indtægter. Saaledes har jeg i det Mindste opfattet det, og derved har den ærede Finansminister givet ærede Medlemmer, som f. Ex. det ærede Medlem for Aarhus Amts 3die Valgkreds (M. Jensen), som idag udregneede, at det vilde give til Krigsvæsenet aarlig, var 9 Mill. Rd., nogen Anledning til at fremsætte Udtalelser som denne. Vi have hørt af den høitærede Krigsminister, at det i Virkeligheden kun er lidt over 6 Millioner Rd., hvorom der er Tale, men det ærede Medlem for Aarhus Amts 3die Valgkreds har udfundet, at det er 9 Millioner, og hvorfor? Fordi man har sagt, at i de kommende Aar skulle vi aarlig udbrøde de 2 Millioner Rd., som den extraordinære Lov forlanger. Det er imidlertid en stor Feiltagelse saaledes at betragte det, der nu fordres een Gang for alle, for at sætte Landets Fæstningsvæsen paa en god Fod, som en ordinær aarlig Udgift; thi det er den jo ikke; men den Maade, hvorpaa Regjeringen stiller sig i finantziel Henseende, har unegtelig givet det ærede Medlem Grund til at tro, at dette var Meningen. Der er selvfølgelig ogsaa en anden Alenpe ved saaledes at ville belaste det aarlige Budget med en saa extraordinær, otte Gange tilbagevendende Udgift, og det er den, at vi derved i enhver Henseende blive bundne og generede i vore finantzielle Operationer og navnlig ogsaa i den Maade, hvorpaa vi ønske at omdanne vore Skattelove. Det er klart, at der i høi Grad er Trang til en saadan Omdannelse, men naar vi vide, at vi een Gang for alle for et Lidrum af otte Aar have paataget os en aarlig Byrde af 2 Millioner, saa vil det ikke være muligt at foretage de Forandringer i vore Skattelove, som vi ellers kunde ønske. Den Vel. Regjeringen burde være gaet, var ligesom at sige til os: Vort Lands Fæstningsvæsen er for Diebliffet aldeles usylbestgjørende; der er Intet gjort, og det gjælder om fra først af at sætte det paa en saadan Fod, at man derpaa kan støtte et Forsvar med noget Saab om, at det vil give Udbytte for Landet. Men dette er en saadan Udbytte, at det vilde være ubilligt at lade den nuværende Generation afholde den. Den nuværende Slægt har jo allerede udholdt to Krige og endnu mere: den har udholdt den totale Omformen af Hær og Flaade, som har fundet Sted i de forløbne 20 Aar, og som vil vedblive endnu i nogen Tid, før den naaer sin Afslutning. Men er dette Tilfældet, saa er det heller ikke ubilligt, at Efter-